

оногова, кой-то ъж пріима и само него освящава; а приношеніе-то на жрътвѣ-тѣ е полѣзно за всьчкы, и кой-то ся тамъ въ црѣквѣ-тѣ, кога то ся служи, и за тыя кой-то не съ тамъ, и то не само за живы-ты нѣ и за умрѣлы-ты.

П. Свято-то причащеніе може-ли да бѣде заедно и жрътвѣ и тайна?

О. Може.

П. Какъ?

О. Ето какъ: като ся дава намъ подъ видимы знакове невидима-та Божіѣ благодать — то е таинство. А понеже мы приносимъ жрътвѣ-тѣ за наши-ты грѣхове и съ нежумилостивляваме Бога, да ны ги прости — то е жрътва.

П. Зачто въ начяло Богослуженіе-то священникъ-тѣ изговоря: *Благословено царство Отца и сына, и святаго Духа?*

П. За това, понеже Богъ е така силенъ, славенъ и могъще-